

Откъс от романа „Игдош-даха, синът на Бога“:

В този момент от дома излезе възрастен мъж с обръсната глава, пълно лице и облечен в дълга тъмнолилава туника, местното облекло на мъжете. Той се приближи до тях и седна на свободното място на пейката.

– Аз съм собственикът на дома. Искали сте да говорите с мен.

– Да, приятно ни е да се запознаем – започна Кристиан. – Ние сме експедиция от планетата Гиби. Главната ни задача е да проучим археологическите останки от древните сарихиани и сабри. Интересува ни по-специално долината Сибе.

Собственикът стисна устни и замислено потропа с пръсти по масата.

– Сибе? – попита той, подсмъркна и пое дълбоко въздух. – Не ви съветвам.

– Защо? – вмъкна се в разговора Габриеле.

– Откажете се още сега – допълни мъжът. – Там се намират Пазителите на тайнството. Те не допускат никого.

– Пазители? Какво пазят?

– Някаква чудовищна тайна.

– ??? – веждите и на тримата земляни скочиха нагоре.

– Разбира се, това си е ваша работа – продължи собственикът. – Но досега не съм чувал някой скоро да прави опити да проникне по тези места. Зная, че в миналото е имало такива кандидати, но никой повече не ги е виждал. Или са останали там, или са ги убили. По-скоро е второто. Вижте, ако искате да разглеждате древни останки – остатъци от стари градове, има ги тук навсякъде. Проучете тях. Дори и в земите на сабрите може да идете. И там има интересни за вас неща... но... долината Сибе е ужасно опасна. Като космическа черна дупка е – поглъща всекиго и никой не се завръща оттам.

Тримата земляни се спогледаха. В очите на Джулиана за миг блесна ужас, но страстта по приключения надви страха и спокойно попита:

– Можете ли да ни дадете карта, географска карта, за да се ориентираме?

– Разбира се. Ще ви копирам една от моите скици. Ако все пак твърдо сте решили да отидете, можете да вземете кола. Земите на сабрите се намират на североизток. Има повече от 2000 км. Ще трябва да пресечете неутралната зона от Ничиите земи, но заселени от различни народи. Много от тях са опасни. Трябва да се снабдите с оръжие. Това е, което мога да ви кажа. Пожелавам ви успех!

Собственикът се ръкува поред с всички и се прибра вкъщи.

– Е, какво, тръгваш ли с нас? – попита Габриеле.

– Иска ли питане? Разбира се, че тръгвам – уверено отговори Джулиана.

– Това е наш дълг. Затова сме изпратени тук – допълни Кристиан. – Няма да се връщаме обратно като попикани от страх мухли. Но ти можеш да останеш.

– Никога!